Посадили ми вдвох при дорозі
Ще малими дві парості віт.
Пахло літо в яснім передгроззі,
Наша яблуня кинула цвіт.

Розцвіла — не боїться туману
І красується плодом в саду!
Ми зросли, ми змужніли, Оксано,
Розійшлись — і тебе не знайду.

Я на хвилю й під небо злітаю,
В гаряч літа і в холод ночей,
Ти ж далеко із рідного краю
Світиш вогником добрих очей.

Я тебе відшукаю у світі,
Наші ж думи в одному злились.
Ти, мов яблуня, будеш у цвіті,
Та, що ми посадили колись...